

REM 13142-4
PR 10
Jõuluid oodates, 1972.

Armas harra Rajamaa!

Sain Teie Jõulukirja mõni päev tagasi. Olen seekord hiljaks jäänud kõigi oma Jõulutervitustega sõpradele ja omastele. Lõpmata hea tunne, kui tuleb kiri kaugelt, kus on sind mmelespeetud ja mäletatud. Pealegi Rootsis, kus on mul suhteliselt vähe sõpru sattunud. Peamiselt on nad Ühendriikides ja Kanadas. Just tina tuli Jõulukiri hr. Arnold Niitmelt - usun, et mäletate teda, kui Tapa Gümnaasiumi direktorit Sakslaste ajal. Oleme head sõbrad juba iseseisvuse ajast, kui olin Tapa linnasekretär. Vahetame mõtteid, mälestusi ja uudiseid, mis kuuldud ja juhtunud aasta jooksul tavaliselt kord aastas Jõulukirjas. Lugesin lehest, et olite külastanud Kanadat ja Ameerikat - kahtlematult oli see väga huvitav ja meelejääv. Ega vanaharra Ulk'i ei kohanud. Ta peab küll väga, väga vana olema. Mäletan teda isegi ajast kui olin Tapa algkoolis ja ta käis Kooli "katsumas". Õeldi nii vanasti. Saatsin talle iga aasta Jõulukaardi, kuid eelmisel aastal jätsin saatmata kartusel, et ta peab oma kohuseks samaga vastama ja see võiks olla võibolla väga raske talle. Viimane kaart tuli - oli väga väriseva käega kirjutatud. Sama nagu muusikamees vanaharra Juhan Aavik, kes saatis mulle mõned oma helitööd tsellole ja klaverile. Kirjutas, et ta on peagu pime ja peab kasutama kõrval inimest kirjutamiseks, kuid allkirja oli kirjutanud siiski ise - mida oli vaadata kurb ja raske.

Seoses aastatega - olen juba 62 - hakkab elu võtma pisut teistsuguse pöörde. Pean veel ikka kanafarmi, kuid otsustasin vahehaaval hakata lõpetama. Tuleval tibude kasvatamise hooajal enam noort karja peale ei kasvata ja hoian vanu kanu seni kui veel kasulik ja siis on lõpp. See võtab umbes veel 18 kuud ja siis peaksin olema vaba poiss. Kuigi kanapidamine on väga kinnine töö. Seitse päeva nädalas ja alati pead kohal olema - meeldis see mulle siiski. Olid omaette peremees. Alati väline, värskes õhus olev töö ning vaatamata tagasihoidliku tulukusele, mis kanapidamine siin maal võimaldab - on see sageli küllaldane normaalseks araelamiseks. Aastaid tagasi võtsin osa juhtivalt siinsest seltsi tegevusest - olin juhatusliikmeks ja aastaid esimees, kuid aegapidi väsis ja tõmbusin tagasi. Juba enne sõda siinsete eestlaste poolt asutatud Farmerite Koperatiivi "Kungla" juhatusliige olen praegugi. Liikmeteks on enamikus austraallastest farmerid, kuna eestlased vahehaaval lõpetavad farmi pidamise ja siirduvad vanaduspuhkusele. Eestlaste kõrvale on aga tekkinud üsna suur ja tugev Soome asundus siia. Neil on samuti oma selts ja ka seltsimaja. Nende Thirlmere'sse asumist mõjutas kindlasti meie olemasolu siin ja nendega läbikaimine on paris tihe, kuigi nende hariduslik tasapind on üsna madal ja silmaring üsna piiratud. Viimast kümme aastat olen pühendanud tsello mängule. Ja sellele kasutan ka praegu oma vaba aja. Esinen vahetevahel meie rahvuslikel sündmustel ja tähtpäevadel nii koha peal, kui ka väljaspool. Viimane suurem esinemine oli Sydneys Balti rahvaste ühisel küüditamispäeva tähistamise aktusel, kus oli tuhande inimese ümber, nende hulgas Austraalia poliitika tegelasi ja parlamendi liikmeid.

Käesoleva kuu alul oli meie maa parlamendi valimised. Valimiseelne kampaania väga äge ja ameerika stiili järgi. Võistlesid kaks peamist parteid Liberaalid ja töölispartei. Viimane väga pahempoolne. Liberaalid olid Austraalias võimul viimast 23 aastat kuid nüüd juhtus, et töölispartei võitis üsna vahese enamusega - kuid võitis. Olime harjunud elama, eriti meie uus asunikud Euroopast, murest ja tugevas kommunistivastases õhkkonnas. Pahempoolsete demonstratsioonid küll ühel või teisel puhul jätsid vaid tülga tunde, hiirimata tõsiselt meie igapäevast elu ja tegevust. Uus valitsus mille liikmeteks mitmed tuntud tegelased demonstratsioonidelt alustasid juba esimesel nädalal kiiresti lammutama ja lõhkuma vana korda. Kohe lasti vangist valla väejooksikud ja sõjaväe kohustusest eemale hoidjad. Sunduslik sõjaväeteenistus lõpetati - poisid lasti koju. Punahiinaga loodi poliitilised vahekorrad, jne.jne. Väga tuletas meele meie sünnimälestusi 40 aastal. Nüüd kuidas see asi siin kord lõpeb.

Meil praegu aasta kuumem aeg ja kestab kuuni märtsini. Temperatuur kogu aeg 30 graadi ümber. Täna oli 34 ja homseks ennustati 37. See kuumus hakkab juba kanu tapma. Hommiku kohe peab valmis panema lisa nõusid joogi-veega, käima kogu aeg kanamajades, et aidata neid kes juba nõrkema hakkavad. Kuid vaatamata kõigile ettevaatusele, mõnikord on kaotused väga suured. Kõige rohkem mis mina olen kaotanud oli ühel aastal 40 kana ümber. Kes ei hooli oma kanadest ja ei tee midagi kaotuste vastu - kaotavad tuhandeid. Ja neid on väga, väga palju. Mitmed vanemad inimesed ei kannata ise ka kuumust ja sellepärast nad ei riskeeri välja minna, parem suggu kanad. Mina saan kuumusega kaunis hästi hakkama. Üks hea asi sellejuures on, et öösed on suhteliselt jahedad ja võimaldavad magada. Päevane kuumus on kuiv.

Ega midagi uuemat ei ole kuulda olnud meie ühistest tuttavatest kodumaal? Üsna sageli käiakse ka siit maalt kodumaad külastamast, kust siis tagasitullakse ja vaigitakse. Möödunud aastal käis siit üks abielupaar. Mees läks üksi välja jalutama ja jäi kadunuks. Hiljem tuli naisele teade, et mehel on olnud veresoone lõhkemine peaajus ja surnud. Naist enam surnu juurde ei lastud ja surnukeha välja ka ei antud. Igal juhul väga müstiline juhtum, millest naine ei taha midagi kõneleda. Alul pisut kõneles, kuid seegi oli kord üht, kord teisiti ja selguseta see jäi mis suul õieti oli.

Varajasemad tervitused Möldrile ja Saareperele olen edasi annud. Viimane juhatab ikka Sydney meeskoori. Mölder omab ühe teise eestlasega väikese paberi-kottide tööstuse ja see läheb neil kuulumist mööda hästi.

Nii on siis praegused uudised üsna lühidalt kirja pandud ja soovin Teile ja Teie perekonnale kõike head ning rohket tervist.

Teie

